

'Ik was vroeger een heel stil en tenger meisje'

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Antje Monteiro (43). De zangeres groeide met twee broers en een zus op een woonwagenkamp op, als jongste van een druk gezin met vier kinderen.

DOOR FRANK WAALS
FOTO'S ANP E.A.

Antje Monteiro werd 12 april 1969 geboren op het woonwagenkamp in de Utrechtse wijk Lunetten, en daar woont ze nog steeds. In haar jeugd was Antje eerder een braaf en rustig meisje dan de aanwezige vrouw die ze nu is. Antje speelde en leefde op het kamp met haar vader Johannes, moeder Johanna, twee oudere broers Wim en Roland en zus Marina, die vijf jaar geleden onverwacht overleed aan

een hersenbloeding. Sindsdien zorgt Antje, behalve voor haar eigen dochter Romy (20), nu ook voor haar drie nichtjes, de dochters van Marina.

Al woont ze al een levenlang op het woonwagenkamp, een zigeuner wil Antje zich niet noemen. Zij is namelijk een reiziger. Anders dan de zigeuners, wier voorouders uit India komen, stammen reizigers af van Nederlandse turfstekers en boeren. Bij gebrek aan inkomsten trokken die vanaf 1800 in hulifarren langs de dorpen om stoelen te matten en messen te slijpen. Toen rondtrekken verboden werd, vestigden ze zich in woonwagenkampen, waar ze hun eigen tradities en gewoonten behielden. 'Bij ons was dat niet anders', aldus Antje. 'Van alles hadden we veel. Grote kussens, dik bedekte bedden en de kachel op honderd graden. Ondertussen maakten we plezier met elkaar en hadden we alle gezelligheid in huis of in de wagen.'

Druktemaker

Antje: 'Maar hoe mooi dat ook allemaal klinkt, mijn leven begon niet met rozengeur en maneschijn. Ik kwam iets te vroeg ter wereld en heb daarom mijn eerste dagen in een couveuse doorgebracht. Daarna volgden er jaren waarin ik kampte met bloedarmoede. Daardoor was ik vaak moe en groeide ik minder hard dan mijn broers en zus. Ik was echt een heel stil, dun en tenger meisje. Later heb ik dat wel ingehaald. Vanaf mijn vijfde levensjaar veranderde ik in de druktemaker die ik nu nog ben. Mijn vader noemde me altijd 'een klein beweglijk spinnetje' en mijn moeder zei 'blank negerinnetje'. Dit omdat ik blank ben en blond haar heb, maar in die tijd wel een grote bos krullen en flink wat

temperament bezat. Dat laatste is nooit meer weggegaan.' Het is altijd een drukke bedoening geweest in huize Monteiro. Tegenwoordig komt dat door de aanwezigheid van Antje, haar moeder Johanna en dochter Romy plus de kinderen van Antje's overleden zus Marina. 'Die drie zijn voor mij als mijn eigen kinderen. We zijn een heel hecht meidengezin', vertelt Antje. Terwijl zij nu de scepter zwaait, was Antje in haar jeugd juist de benjamin van het gezin. 'Toen mijn moeder mij kreeg, waren mijn broers Wim van 5, Roland van 4 en zus Marina van 2 er al. Ik bracht het aantal gezinsleden, mijn ouders meegerekend, dus op zes en was daarmee het lentekindje van het gezin. Tenminste, zo omschreef mijn vader me altijd. Vanwege het leeftijdsverschil, met de een wat meer dan met de ander, had ik eigenlijk meer vaders en moeders in huis. Had ik ruzie met iemand op school, dan kwam broer Wim diegene wel even in elkaar slaan. De dag erna was ik dan stomverbaasd dat hij er nog daadwerkelijk stond ook. Om drie uur 's middags aan de rand van het schoolplein om voor zijn zusje op te komen. Wim had heel erg

Antje's moeder verweerde haar dochter altijd.

haar jeugd nooit veel moeite hoeven doen om de aandacht van het mannelijk geslacht voor zich te winnen. En nog steeds zit de zangeres, die momenteel als vrijgezel door het leven gaat, niet om mannelijke aandacht verlegen. 'Mijn eerste kus was, hoe kan het ook anders, op het woonwagenkamp na een avondje disco. Ik was dertien en schrok me wezenloos toen ik die eerste kus eenmaal kreeg. Die hele nacht heb ik er niet van kunnen slapen. Ik kreeg er zelfs pijn van in mijn buik. Op de

De jeugd van...

ANTJE MONTEIRO

'Mijn vader gaf me alles, hij wilde niet dat we iets tekortkwamen'

De woonwagen waarin Antje met haar broers, zus en ouders haar jeugd doorbracht.

Antje: 'Ik doe nu een moord voor zo'n taille'

Het hele gezin bij elkaar.

middelbare school waren de meeste jongens verliefd op mij, maar daar deed ik de eerste jaren niets mee. Pas toen ik veertien was, vond ik mezelf oud genoeg voor een eerste vriendje. Michael heette hij. Niet van het kamp maar uit een normaal huis naast het buurtzwembad. Echt een zomerliefde, die Michael bij het aanbreken van de herfst direct een halt toezegde. Wat was ik daar verdrietig om.'

Stiekem afspreken

Na Michael bleef het twee jaar lang stil in het nog prille liefdesleven van Antje. Totdat haar eerste echte liefde zich op haar zestiende levensjaar aandiende. In die relatie ging Antje best ver. 'Omdat mijn ouders zo streng waren, moest ik enorm oppassen met wie ik thuiskwam. Die jongen mocht niet zomaar de eerste de beste zijn. Toch leerde ik iemand kennen die het brave in mij definitief liet verdwijnen. We spraken stiekem af en dan klom ik midden in de nacht uit een raam van onze woonwagen. Als mijn ouders daar dan achter kwamen waren ze door het dolle. Achteraf was dat vriendje ook niet zo'n leuke jongen, moet ik eerlijk bekennen. Maar dan nog, ik mocht niet zoveel. Mijn zus Marina was iets ouder en werd vaak door mijn ouders ingezet om een oogje in het zeil te houden als het op mij aankwam. Bizar om te beseffen dat ik nu, al die jaren later, over haar kinderen waak. Sinds haar plotselinge dood in 2007 heb ik me

over dat jonge grut ontfermd.

Een dankbare taak, want op die manier voel ik mijn zus nog steeds dichtbij me.'

Mede door de steun van haar zus groeide Antje in haar tienerjaren uit tot een tante met durf en lef. Maar uiteraard had ook Antje, net als iedereen, zo haar onzekerheden. 'In de laatste klas van de lagere school ben ik veel gepest omdat ik van het woonwagenkamp kom. Daardoor kreeg ik het gevoel anders te zijn dan anderen. De pesterijen gingen zelfs zo ver dat ik het laatste halfjaar van mijn lagere schooltijd vanuit huis heb afgemaakt. Het ging gewoon niet meer. De nare confrontaties met klasgenootjes bezorgden me buikpijn en in een later stadium zelfs paniekaanvallen. Dan zat ik midden in de klas en begon ik ineens hevig te hyperventileren.

Opstaan en naar huis gaan was dan het enige wat ik op zo'n moment kon doen en dat deed ik dan ook. Gelukkig hebben mijn zus en het artiestenvak me later weer wat levendiger gemaakt. Doordat ik zo gepassioneerd met zingen bezig kon zijn, kroop ik uit mijn schulp en maakte ik zelfs een ommezwaai de andere kant op. Tegenwoordig ben ik juist heel energiek, levendig en praat ik veel. Allesbehalve bang dus.'

Vrijgevig

Iemand die er ook niet meer is maar wel een grote rol in Antje's jeugd heeft gespeeld is haar vader Johannes. Pas 27 jaar was de zangeres toen hij kwam te overlijden. 'Ik stond net op eigen benen en toen kneep hij er ineens tussenuit', vertelt Antje. 'Mijn pa was echt een

wereldgozer, ik kreeg werkelijk alles van hem. Ging ik een avondje uit of moest ik nieuwe kleren hebben, dan gaf hij me met het grootste gemak honderd gulden mee. Papa runde een goedlopend caravanbedrijf waar hij wagens verkocht. Mijn moeder deed, naast het runnen van de huishouding, zijn administratie. Samen zorgden ze zo voor brood op de plank, waarvan ik dan weer een deel mocht uitgeven. Niet dat ik daarmee alles in mijn schoot geworpen kreeg. Ik had met stofzuigen en ramen zemen genoeg bijbaantjes, maar toch was mijn vader erg vrijgevig. Juist omdat hij het zelf als kleine jongen in de oorlog niet breed heeft gehad, wilde hij dat zijn eigen kinderen niets tekortkwamen.'

Volgende week:

De jeugd van Lee Towers.